
"TUTSAK BİR ADAM TUTSAĞA AŞIK BİR KADIN"
TUTSAK
Fatma Demir

tilki
Kitap

roman
tutsak
fatma demir
ISBN 978-975-2470-92-7
1.Basım, İstanbul, Haziran 2018
Genel Seri:199

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası:28740

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Sinem Kaya
Kapak Tasarımı: Kamer Su
Mizanpaj: Tuğçe Arıbaş
Depoprint/ İstanbul
Matbaa Sertifika No: 34049

Eserin tüm telif hakları yazarda saklı kalmak kaydıyla bu baskı için basım-dağıtım-satış-tanıtım hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

tutsak

fatma demir

Beni, bu satırları oluşturmaya iten bilinçaltıma…

ÖNSÖZ

Mutlu olmak istiyorsanız, kitapları sevin, sizi gülümseten filmleri, şarkıları, üzeri kirli çocukları, toprak kokusunu, sıcak havada suya koşmayı, soğuklarda battaniyeye bürünmeyi sevin. Her sabah sizi rahatsız eden o korna sesini duyabilmeyi, komşunuzun durmadan ağlayan bebeğini, en yakın arkadaşınızın en kötü huyunu, aynadaki görüntünüzü sevin. Papatyaları, kedileri, bulutları, renkleri, kokuları, saçınızı savuran rüzgârı, güneşin teninize değişini sevin. Yağmuru, kuş seslerini, filleri, atları, bisikletleri, lavantaları sevin, çünkü onlar sizi hiç terk etmeyecek, çünkü mutluluk onlarda saklı.

1. BÖLÜM

ÖZGÜRSÜN

"Sen parladıkça benim yolum aydınlanacak. Sen; kör bir adamın kutup yıldızı oldun." diyor oluşumu hatırladım şimdi. Uzun zamandır yolum karanlık, şimdilerde hiç önümü göremiyorum.

"Doğan ARAS!"

Gardiyan hemen hemen her gün farklı isimler için yaptığı çağrıyı bu kez de benim için yapıyordu. Kükrüyordu adeta, başımı çevirdim.

"Doğan ARAS! Cezan bitti. Özgürsün!"

Yerde, kan içinde kalan adamın üzerinden kalktım, kollarımdan çekiştiren adamları bir darbeyle savurdum etrafımdan. Kan bulaşan ellerimi silkeledim. Tamamen temizlenmeyince kalan lekeleri, yukarıdan 3 düğmesi açık olan beyaz gömleğimin üzerine tiksinerek sildim. Eski, kenarları dökülmüş çeşmede ellerimi yıkadıktan sonra uzatılan havluyu, ellerimi kuruladıktan sonra fırlattım rastgele.

Öylece elimdeki fotoğrafı seyrettim. Hatıramdan çıkmayan, 6 yıldır her günümde geceyi yaşatan o gün saklıydı elimde. Tam 6 yıl oldu, söylemeye dilim varmıyor. Her yer kan revan, buz gibi odada yankılanan tek ses, benim hıçkırıklarım.

Şunu anladım ki; bir insanı hayatının merkezi haline getirirsen ona alıştığında bırakman zor olur. Uzak kaldığında afallarsın, dengeni kaybedersin. Hele ki bırakan sen olmadığında, hele ki bu hazırlıksız olduğunda, kaybedecek bir dengen ya da yitirecek azıcık umudun bile kalmaz… Üzgünüm; bunun tarifi yok. Aylarca kafese hapsedilmiş bir kuş gibi uçmayı unutursun. Ben; uçmayı unuttum.

Sevmek yan yana olmak değilmiş; bunu yana yana öğrendim ben.

Gardiyanın dediği gibi, özgürüm!

Sıradan bir mahkûmun özgürlüğüne kavuştuğu gün yapmak istediği şeyler nedir düşündünüz mü hiç? Kapıda onu heyecanla bekleyen ailesine koşup hasret gidermek, hayata yeniden başlayıp eskisine gram benzemeyen bir hayat kurmak istemek, ya da sahil kenarında ılık rüzgâr eşliğinde bir sigara içmek. Sıradan biri demiştim, şimdi benim hayalime geçelim. İntikam! Burada tam 5 yılım oldu bunu düşünecek. Değerlendirdim tabii. Her günümde kendimi intikam yeminiyle besledim. Kin, nefret, öfke ve epeyce biraz acı.

"Bunu torunuma götür olur mu evladım?"

Buruş buruş olmuş, eski mendiline bir şeyler sarmış uzatıyordu Bahtiyar amca. Buradan çıkışı pek görünmüyor. Zaten 55 yaşında girmiş, şimdi yaş olmuş 70. Daha yatacak seneleri var. Bir nevi müebbet. Sebebini anlatsam güler misiniz ağlar mısınız kestiremiyorum. Damadını öldürmüş; kızına işkence ediyor diye. Adam döve döve öldürmüş kadını. Baba yüreği tabii. Dayanamamış, bir güzel pataklamış önce. Bıçaklayıp 7. kattan aşağı atmış. Yetmedi adamın cesedine kurşun yağdırmış. Adalet işte; Bahtiyar amcanın kızına olanları görmemiş zamanında. Ama onu bırakır mı? Vermiş cezayı kesmiş bileti. Hay canına yandığımın adaleti.

"Olur tabii. Ufaklık bende sen canını sıkma."

Mendilini cebime atarken omzumu sıvazladı.

"Allah'a emanet ol."

Elif'imin fotoğrafını öptükten sonra ikiye katlayıp çantamın en güzel kenarına sıkıştırdım. Çantamı alıp koğuştan çıktım ve özgürlüğün yolunu tuttum. Uzun yürüyüş sonunda demir kapılara gelmiştim. Dışarı çıkıp derin bir nefes aldım. Elimdeki çantayı yere bıraktım ve kollarımı açıp gökyüzüne baktım;

"Beni dinleyin! Özgürüm ulan! Özgürüm!"

Kahkaha atarak çantayı elime aldım. Bugün için sakladığım tek sigaramı çıkartıp dudaklarımın arasına yerleştirdim ve yanışını izledim. Kimsenin beni karşılamamış olmasına şaşırmamıştım. Kardeşim,

dostum Gürkan bilmiyordu henüz çıkacağımı. Söylememiştim işte, sebebi yok. Birkaç gün sonra öğrense bir şey olmazdı değil mi? Babam yıllar önce ölmüştü, annemse ciddi derecede hastaydı. Bir abim vardı. İşinden önemli değildi hiçbir şey. İşler aksamasın diye koskoca 5 yılda toplasan 3 kere belki gelmiştir görüşüme. Hayatını rayına oturtmuştu. Bir oğlu vardı Allah bağışlasın.

Her neyse, konumuza dönelim. Ne diyorduk, intikam! Şimdi hesap sorma günüydü. Her şey, şimdi başlayacaktı. Sevdiğim kadını benden alana ya da alanlara dünyanın en ağır duygusunu yaşatacaktım. Ha bir de içeri girme mevzusu var. Ortağım olan Orkun p*çinin parmağı vardı bu işte. Onu da gözden kaçırmamalıydım.

Ama ilk işim Bahtiyar amcanın torununu bulmaktı. Mendile sarıp sarmaladığı emanetini ne kadar merak etsem de açmak yakışık olmazdı. Verdiği adrese; yetimhaneye geldiğimde hiçbir vasfım olmadığı için içeri alınmadım. Israr etsem şikayet edilecektim belki de, hapis yattığım anlaşılacaktı. Haliyle içerden yeni çıkan bir adamı çocukların yanına kim alırdı ki? Görevli ablaya rica edip kıza ulaştırmasını istedim. Sağolsun, zorluk çıkarmadan kabul etti.

Şimdi evime gitme vaktiydi. Yürüyüş sonunda sokağa girince çantadaki anahtarı araya taraya buldum ve bir hayli mütevazı ve müstakil olan, içinde milyonlarca hatıranın, acının, tutkunun barındığı evimin anahtar deliğine yerleştirdim. Kapı açılmıyordu. Tekrar deneyecekken kapıyı yaşını almış bir kadın açtı.

Benim hatıralarım üzerine yuva mı kurulmuştu burada? Gözlerim bir anda kararmıştı.

"Buyur oğlum, birine mi bakmıştın?"

"Ben yanlış mı geldim?"

Giriş kapısına doğru yürüdüm, dışarıdan tekrar baktım evimin görünüşüne. Tekrar içeri girip kapı numarasına baktım. Hayır, burasıydı.

"Birini mi arıyorsun, söyle bana belki yardımım dokunur, ha?"

"Ben anlatamadım, burası benim evim. Sizin ne işiniz var burada?"

Hayretle kaşlarını kaldırırken anlamsızca güldü kadın.

"Olur mu öyle şey evladım, hasta falan mısın sen güzel çocuğum? Gel ben sana bir bardak su vereyim, karnın aç mı?"

Kadının bu halleri bana annemi anımsatıyordu. Ellerim kan, kıyafetlerim yırtılmış, kafam bir milyonken eve geldiğimde bile kıyamaz, hala 5 yaşında kalmışım gibi bakardı elleriyle. Kızardı kendime zarar verdiğim için, sessiz sessiz ağlardı; çok sonra öğrendim.

"Teyzecim, senden bana soracağım sorulara cevap vermeni istiyorum. Burayı kimden ve ne zaman aldın?"

Daha çok olan biteni anlamak istiyordum.

"Burayı 5 yıl önce torunum benim için kiraladı. 3 sene bir başıma kaldım, 2 senedir de torunumla geçinip gidiyoruz. Ben pek anlamam, neden sordun?"

Ev benimdi kimden kiralamıştı?

"Tamam teyzeciğim ben karıştırdım galiba, kusura bakma."

Çantamı alıp çıktım binadan dışarı. Mahallede beni görenler sessizce konuşuyordu. Duymadığımı mı sanıyorlardı bunlar?

"Baksana hapisten çıkmış herhalde!"

"Belki de kaçmıştır! Bundan her şey beklenir!"

"Öyle deme Gülten, ben beklemezdim. Serseriydi falan ama delikanlı çocuktu. Kim derdi el âlemi dolandırıp evlerini ellerinden alacağını."

Yumruğumu sıkarak sokağı terk ettim.

Aklıma Orkun gelince adımlarımı hızlandırdım. Mekâna gidip hesap soracaktım ondan. Yarım saat yürüdükten sonra ancak varabilmiştim. Sokağa girdiğimde bir küfür savurdum. Bina bomboştu!

"S*ktir!"

Arkasında iz bırakmak istememiş aklınca! Bu kadar kolay değil

Orkun Sönmez! Seni bulacağım! Bulacağım ve içeride geçirdiğim 5 yılın hesabını soracağım!

Burnumdan soluyup abimin şirketine gitme düşüncesinde bulundum bir an. Görmeyeli uzun zaman olmuştu. Özledim desem, yediremiyorum kendime. Bu kadar sevilmeyişimi, değer görmeyişimi yediremiyorum. Düşüncelerle yıllardır boğuşuyordum zaten, şimdi zamanı değildi. Bir anlık cesarette bulunup atladım taksiye. "ARAS" yazan şirketin önünde indim. Parayı ödeyip ofisinin yolunu tuttum.

Yerinden kalkmadan, yüzüne yayılan gülümseme ve biraz şaşkınlıkla "Doğan, aslanım bu ne güzel sürpriz." dedi. Kesinlikle çok sevinmişti. "Neden haber vermedin çıktığını?"

"Sanki dört gözle bekledin çıkmamı." diye umursamaz tavır takındım.

Gözlerini kaçırdı mahcubiyetle.

"Yok mu çayın kahven senin, boş boş oturtuyorsun burada, pes artık!"

Güldükten sonra iki çay söyledi. Demli olmasını özellikle istedim. Eskiden açık içerdim, bardağın diğer tarafından Elif'imi görürdüm çünkü. Şimdi getir; en demlisinden!

"Sana o adamlardan hayır yok diye kaç kere demiştim! Beni dinlemedin bunun cezasını 5 yıl boyunca çektin! Bir daha o işlere karışmazsın herhalde!"

"Yarım kalan bir hesabım var abi! Onu kapatmadan olmaz!"

"Bana bak Doğan! Artık kendine yeni bir hayat kurmalısın. Bilmem farkında mısın ama benim bir ailem var ve ben aileme zarar gelmesini istemiyorum."

Bir nefeste söyleyivermişti. Benim karanlık işlerimin ona bulaşmasından korkuyordu. Başımın sürekli belada olması haliyle onu rahatsız ediyordum. Ama bilmiyordu ona zarar gelmesin diye ondan habersiz yaktığım onca canı. Nefesimi verdim bıkkınlıkla.

"Neyse işler yolunda mı?"

"Doğan!" dedi uyarır sesle. Canımı sıkmıştı.

"Hadi bana müsaade." deyip ayağa kalktım. Odadan çıkacakken "Doğan!" dedi yine. Arkamı sinirle döndüm bu sefer.

"Ne var abi? Ben de sıkıldım ben de yoruldum. Farkındayım benim yüzümden tehlikeye giriyorsun! Ama bana bir daha -" lafımı bitirmeme izin vermeden sarılmıştı. Açıkçası özlemediğini düşündüğüm için şaşırmıştım. Sinirimi göz ardı edip özlem duygumu çıkarttım ortaya. Kardeştik çünkü biz, arasında dağlar da olsa kardeştik. Sarılmasına karşılık verdiğimde elleriyle sırtıma vurdu.

"Özledim ulan!" deyip omzuma vurduğunda güldüm.

Kapı çaldığında abimin "Gir." demesiyle içeri bir kadın girdi. Gün batımı rengindeki saçlarını sağ tarafına çekip elindeki dosyaları açmıştı hemen.

"Doruk Bey İtalya'dan sizinle görüşmek için geldiler. Konferans odasına aldık. Ve saat 15:00'da gerçekleşecek toplantı için her şey hazır. Diğer arkadaşların çizimleri bitti. Bugün başka planınız yok efendim."

"Tamam Arya çıkabilirsin."

Adının Arya olduğunu öğrendiğim kadın odadan çıkarken beni fark etmiş olacak ki bakışlarını bana sabitledi. Elindeki çay dolu tepsiyle içeri giren adam onu ürkütmüş olacak ki birden arkasını dönüp çıktı odadan.

Abimin telefonu çaldığında bakışlarımı ona çevirdim. Tereddütle bana bakıyordu. Ne olduğunu anlamadan telefonu bana uzattı.

"Sana."

Ben telefonu alırken çayları masaya bırakan adama eliyle çıkmasını işaret etti.

Aldığımda karşıdaki sesi dinledim.

"Evet Doğan ARAS! Özgürlüğüne kavuşmuşsun. Merak etme en kısa zamanda görüşeceğiz! Senin için asıl cehennem şimdi başlıyor!"

Ayağa fırladım öfkeyle. Tehditkâr konuştuğunda karşıdaki sesin kim olduğunu çoktan anlamıştım!

Orkun SÖNMEZ!

2. BÖLÜM

KARANLIK VE ACI DOLU GEÇMİŞ

Orkun SÖNMEZ!

Telefonu öfkeyle gürlerken yere fırlattım. Asıl hesap sorması, intikam alması gereken bendim! Neyin hesabını soracaktı bana? Anlamadığım ne vardı, neyi atlıyordum ben?

"Kimdi o? Yine o adamlar mıydı?"

Abimin sorusuna aldırış etmeden odada bir sağa bir sola yürüyordum. Atladığım bir şey vardı, neydi? Düşün, Doğan çalıştır kafayı!

"Cevap versene Doğan? Kimdi o? Ne istiyorlar senden?"

Sinirle ellerimi saçlarıma götürdüm!

"Bilmiyorum!"

Bağırmıştım istemsizce.

"Polisi arıyorum ben."

Sahte bir gülüş savurdum.

"Komik olma, abi. Hesabımı kendim halledeceğim! Derdini öğrenip geberteceğim o şerefsizi!"

Odadan sinirle çıkıp aşağı indim. Bir anda birine çarptım ve yere düştüğünü gördüm.

"Dikkatli olur musunuz? Bütün dosyalar karıştı."

Hemen apar topar dosyaları toplamaya başladı. Bir yandan da bileğini tutuyordu. Kafamı çevirdiğimde ise Arya olduğunu yeni fark etmiştim.

"Ben şimdi Doruk Bey'e ne diyeceğim! Kesin kızacak. Dikkat

etmeliydim!" diye kendi kendine yakınmaya başlamıştı. İşinden başka bir şey düşünmeyen biri olduğu belliydi. Kafasını kaldırıp bakmamıştı bile.

"Çekil önümden!"

Tüm sinirimi ona savurmak istemiştim o an. Omzundan usulca ittirip hızla çıkışa yürüdüm. Bir taksi çevirdim ve Gürkan'ı bulabileceğimi düşündüğüm yeri tarif ettim şoföre. Gürkan'la tanışıklığımız yaklaşık 8-9 yıl öncesine dayanıyordu. Kan bağım olmadan kardeşim saydığım tek adamdı, harbi adamdı.

Neredeyse son paramı da taksiciye verip indim.

Kapıdaki adamlar beni görünce ceketlerinin önünü kapattılar. En ayar olduğum hareketti bu. Sırf sizden para kazanıyorlar diye size köle olmaya niyetli milyonlarca insan var. Bu çok acizce değil mi?

"Geçmiş olsun abi!"

"Abi gözümüz aydın hoş geldin."

"Hoş geldin abi."

Aralarından geçip Gürkan'ın odasına çıktım.

Beni görünce önce şaşırdı ve sonra memnuniyetle gülümseyip hemen sarıldı.

"Doğan? Abi haftaya çıkmıyor muydun sen? Niye haber vermedin gelir alırdım seni."

"Ne gerek vardı geldim işte."

Telefonuyla birini aradıktan sonra, emaneti getirmeleri gerektiğini söyleyip kapattı.

"Ne iyi oldu geldiğin be abim, patlayacağım sanıyordum."

"Onu boş ver de Orkun aradı beni buraya gelmeden önce. Aklınca tehdit ediyor. Sana hiç uğradı mı veya bir şey dedi mi?"

"Orkun seni hala nasıl tehdit edebilir abi? Yaptıklarından sonra senden kaçması lazım!"

"Mekâna gittim. Boşaltmış p***venk."

"Sen içeri girdikten hemen sonra ne var ne yok taşıdı buralardan. Bir daha da görmedim." dediğinde umursamadan "Neyse yakında çıkar kokusu ortaya." dedim. Fakat umursamam gerektiğini en iyi ben biliyordum. 3 yıl beraber çalışmıştık ve ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordum. İnşaat projesiyle ilgileniyorduk. Tapular senetler vs. bir ton kafa yoracak iş.

"Ha bir de benim evde kiracı var, ne ayak? Ev sahibi benken kimden kiralamış olabilir? Onu bir araştır sana zahmet."

"Alsınlar abi adamı bizim çocuklar. Sorsunlar kimmiş neymiş."

"Sorun da o işte oğlum! Yaşlı bir kadın oturuyor evde. Ona da dokunacak değiliz. O yüzden araştır diyorum."

"Sen yokken hiçbir işe karışmayayım diye yemin ettirdin abi. Hiçbir şeyi takip edemedim. Tam bir iş adamı gibi sabah akşam çalışıyorum, eskisi gibi aksiyon yok ki hayatımızda.Hey yavrum hey…"

"Ulan özlediğin şeye bak, dengesiz."

"Öyle deme abi, ben seni özledim. E sen de belayı beraberinde getireceğin için, aynı şey yani. Ha sen, ha bela."

"Abicim kaşınma."

Güldü.

"Tamam abi tamam, ağzımı açmıyorum."

"Ulan bir yardım edeceksin iki saat uğraştırıyorsun beni be!"

"Tamam tamam, akşama öğrenmiş olurum sen merak etme."

"Tamam o zaman var mı benlik bir şey?"

Kalkacakken odanın kapısı çaldı. İçeri giren adam Gürkan'a bir kutu

verip gitti. Kutuyu açıp içinden çıkan telefonu bana uzattı.

"Telefon senin için abi. Tekrar kullanmak istersin diye de hattı açık tuttum."

"İyi yapmışsın kardeşim eyvallah." deyip ayağa kalktım.

"Abi ev yok diyorsun nereye gideceksin? Hem paran pulun var mı ihtiyacın falan varsa biliyorsun her zaman elimden ne gelirse…" dediğinde gülümseyip sırtına vurdum.

"Eyvallah kardeşim. Bakarım başımın çaresine."

Odadan çıkacakken çekmecesinden aldığı bir miktar parayı uzattı.

"Abi inat etme. Senin bende emeğin büyük. Beni ölümün elinden çekip aldın sen. Buraya kadar gelmişsem senin sayende. En azından şimdilik idare edecek kadar al."

"Ama borcum olsun. En kısa zamanda geri vereceğim." dediğimde gülümsedi.

"Bitiyorum senin şu huyuna. Benim bu kazandığım bütün paralar senin sayende ama sen hala borç diyorsun. Âlemsin harbiden."

"Lan tamam, sen de iyice abarttın. Vallahi içeri giresim geldi senin yüzünden, dır dır dır!"

Kahkaha attığında güldüm istemsizce.

"Ee nerede kalacaksın?"

"Valideyi görmeye gideceğim daha. Bugün orada kalırım. Sonrasına bakarız."

"Tamam abi dikkat et kendine."

Odadan çıkacaktım ki gözleri parladı bana bakarken. Güldüm.

"Ne bakıyorsun lan öyle?"

Elini ensesine çıkarıp bir şeyler geveledeğinde sırıttım.

"Gel lan buraya."

Söylememi bekliyormuş gibi sarıldı hemen. Şüphesiz en özlediğim adamdı. Kardeş kelimesine anlam katandı o, kardeşti.

Önce bir iki parça kıyafet alıp üstümü başımı değiştirdim. Akşam olduğunda abimlerin evine gittim. Kapıyı açan abimin eşi, Pınar yengemdi.

"Doğan? Gözümüz aydın, hoş geldin geç içeri."

"Eyvallah yengem hoş buldum."

Elinde kahveyle geldiğinde mahcupça teşekkür ettim. Benim yüzümden defalarca tehlikeye girmişlerdi ama bir kere olsun sırt çevirmemişlerdi bana. Ne kadar kızsam da abim haklıydı.

"Doruk aradı bu sabah çıkmışsın. Sonunda özgürlüğüne kavuştun." dediğinde gülümsedim.

"Ufaklık nerede? Ben kafese girmeden 2 ay önce doğmuştu. Kocaman olmuştur şimdi."

"Odasında oyun oynuyor. Bekle çağırayım."

"Yiğit! Annecim gel bak amcan geldi."

Çok geçmeden yanımıza gelen ufaklığı gördüm. Görüşlere psikolojisi etkilenmesin diye hiç getirmemişlerdi. Ancak fotoğraflarından biliyordum Yiğit'i.

Yabancı gibi bana bakıp annesine döndü.

"Anne bu adam kim?"

Sorusuyla içim burkulmuştu. Sırf bu yüzden bile öldürebilirdim Orkun itini! Yeğenim beni tanımıyordu bile.

"Amcan oğlum. Hani şehir dışına çıkmıştı ya sana bahsetmiştim." dediğinde Yiğit hayretle baktı bana. Şehir dışına çıktığımı söylemişler çocuğa.

"Aa Doğan amcam bu adam mı anne?"

Hemen gülümseyip kollarımı açtım.

"Gel bakalım amcaya!"

Gülerek geldiğinde kucağıma aldım.

"Aslan parçası!"

"Sana gelmek istedim ama hiç getirmediler, amca. Soğukmuş senin yaşadığın yer. Hasta olurmuşum."

Saçlarını karıştırırken güldüm.

"Doğru demişler aslanım, sen hasta olma diye ben geldim işte sana."

Kollarını açıp tüm sevimliliği ile bağırdı.

"Hoş geldiiin!"

Aklıma annem gelmişti.

"Yenge annem nerede?"

"Odasında. İlaçlarını içip uyumuştu."

Yiğit'i öpüp kucağımdan indirdim. Annemin odasına gidip kapıyı açtığımda uyuduğunu görünce sessizce yaklaşıp yatağın yanına çöktüm. Elini tutup öptüm, odadan çıkacakken elim sıkıca tutuldu.

Gözlerini açıp beni gördüğünde şaşkınlıkla gülümsedi. Onu öyle özlemiştim ki...

"Oğlum..." öksürerek hafifçe dikeldi yatakta. Yanına yaklaştım.

"Annem."

"Gelmişsin oğlum. Çok özledim seni."

Halsiz konuşuyordu. İyileşmek yerine daha da kötüye gidiyordu durumu. Gitmediğimiz hastane kalmamıştı, hem abim hem ben.

"Geldim annem geldim." deyip sarıldım. Hasta ve halsiz olmasına rağmen sıkıca sarıldı.

"Seni göremeden göçüp gideceğim diye çok korktum oğlum."

Geri çekildiğinde gözlerinden akan yaşı sildim.

"Bir daha gitmeyeceğim annem. Ağlama. Sende erkenden beni bırakıp gitme sakın."

Yemeğe kalmam için ısrar edildiğinde kırmak istemedim. Abim de geldiğinde hep birlikte yemek yedik. Telefon geldiğinde açtım, duyduğum ses Gürkan'a aitti.

"Abi rahatsız etmeyecektim seni ama gelsen iyi olur. Bizim depodayız."

Yerimden kalktım.

"Ne oldu bir mevzu mu var?"

"Abi geldiğinde görsen daha iyi olur."

Telefonu kapatıp kapıya yöneldim.

Doğan nereye?" diye sordu abim. Ceketimi giyerken cevapladım.

"İşim var."

Deponun yolunu tuttuğumda Orkun'la ilgili bir şey olduğunu düşünmüştüm. Depoya girdiğimde karşımda Gürkan belirdi.

"Ne oldu oğlum niye çağırdın anlat."

"Abi önce kızmayacağına söz ver." dediğinde sinirle baktım. Ters bir şeyler olduğu belliydi.

"Gürkan!"

"Senin evi araştırıyordum. Elime geçen bilgiye açıkçası şaşırdım ve emin olmak için adamlara senin evde oturan kiracılardan uygun bir şekilde öğrenmelerini söyledim."

Merakla dinliyordum. Devam etti.

"Kapıya çıkan kız onlara biraz sert yapınca onlar da almışlar."

Duyduğum şeyle sinirlerime hâkim olamamıştım. Ellerimle yakasından tutup duvara ittirdim.

"Nerede!"

"İçerde abi bir şey yapm-" tamamlamasına izin vermeden daldım gösterdiği odaya. O da arkamdan girmişti.

Karşımda gördüğüm ise sandalyeye oturtulmuş, elleri bağlanmış, ağzı bantlanmış, ağlamaktan gözleri şişmiş bir kadın; ARYA! Donakalmıştım.

Elif'im, güzelim.

Hızlıca ona yaklaşınca korkarak kendini geri çekmeye çalışmıştı. Hemen ağzındaki bandı çektim.

Ağlıyordu;

"Lütfen bırak beni ne olur. Anneannem merak etmiştir. Ne olur bırak gideyim..."

Ellerini çözdüm ve bileğindeki morluğu gördüğümde etrafımdaki adamlara bağırdım.

"Kim yaptı lan bunu! Hanginiz yaptı lan!"

Hepsi de başını eğmiş susuyorlardı. Tekrar gürlediğimde içlerinden biri konuştu.

"Abi zarar vermedik. Dokunmadık bile."

Tüm hiddetimi tek yumruğumda topladım ve savurdum adamın suratına.

"Çözün çabuk!"

Arya'ya döndüm. Hala ağlıyordu. Bana yalvarır gözlerle baktığında içim parçalanmıştı. Üzerine, sağına soluna baktım. En ufak bir kan damlası görmeye tahammülüm yoktu.

"Ne olur bırak beni. Yalvarırım..."

Eğildim usulca ve ağlamaktan kızarmış, yeşilimsi gözlerine baktım.

"Sana zarar vermeyeceğim. Korkma."

Titrerken başını salladı.

Kolundan tutup çıkışa ilerledim. Karşımda Gürkan'ı gördüğümde mahcup gözlerle bakıyordu. Taksi çevirdim ve Arya'yı da bindirip evin yolunu tarif ettim.

Yol boyunca ağlamıştı.

Geldiğimizde Arya'yla beraber ben de indim ve şoföre beklemesini söyledim. Arya hızlı adımlarla eve doğru gidince kolundan tutup

durdurdum. Korkak bakışlarıyla baktı yine. Gözleri hala kıpkırmızıydı.

"O yaşlı kadının üzülmesini istemiyorsan bugün olanlardan kimseye bahsetme."

Taksiye bindikten sonra otel işleten bir tanıdığı aradım.

"Ünal bana bir oda ayarla."

6 YIL ÖNCE

Yerde elleri ve ayakları bağlı bir şekilde yatıyordu.

"Elif ! Elif ölme lütfen bırakma beni! Yalvarırım aç gözünü Elif !"

Gözyaşlarıma engel olamıyordum. Kanlar içindeydi. Onu kurtaramamıştım. Geç kalmıştım. Onu öldürmüşlerdi. Aklımı yitirecek gibi olmuştum. Sevdiğim kadın karşımda öylece yatıyordu. Dokunmaya kıyamadığım saç telleri darmadağın görünüyordu. Onun canını nasıl yaktılarsa ben de onların canını yakacaktım!

"Elif..." dedim hıçkırıklarımın arasından.

Göz kapaklarını, alnını, şakağını, burnunu, avuç içini öptüm; uyandırmak istiyordum. Bedeninin tepkisiz ve soğuk oluşu onu bir daha asla uyandıramayacağım gerçeğini tokat gibi vuruyordu yüzüme.

"Beni sensiz yaşamak zorunda bırakma, bunu beceremem. Yalvarırım kalk, bırakma beni n'olur."

Kalkmıyordu ve kalkmayacaktı. Soğuk ve kanlı bedeni kollarım arasındayken kendime çektim haykırarak.

"Seni hep seveceğim Elif'im. Sana yemin ederim seni asla unutmayacağım."

3. BÖLÜM

ARAS BEY

Telefonumun sesiyle gözlerimi açtım. Neredeyse öğlen olmuştu ve bir sürü cevapsız arama vardı. Çıktığımı duymuş olsalar ki gereksiz eski tanıdıklardı çoğunluğu.

Abimin çağrısını görünce geri aradım, çok geçmeden açmıştı.

"Beni aramışsın?"

"Oğlum kaç defa aradım niye açmıyorsun?"

Telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp yataktan kalktım ve yeni aldığım kıyafetlerden birini çıkarttım. Ayrıca bir ev bulmam lazımdı artık.

"Uyuyordum."

"İşsiz adam başka ne yapar? Neyse bana uğra konuşacaklarım var seninle."

"Bak yine söylüyorum. Gel benimle çalış. Hem yabancı da değilsin mesleğe. Ne de olsa okulunu okudun." dediğinde ona emin misin der gibi baktım.

"Yani en azından bırakana kadar gördün bir şeyler. Hem burada daha önce yardım ettiğinde gayet güzel sonuçlar alıyorduk" diyerek düzeltmişti.

"Üstünden geçmiş bilmem kaç sene abi? Ben ne anlarım projeden çizimden! Bizde o işe Orkun bakıyordu."

"Ben sana emekli olana kadar dur demiyorum ki Doğan. Aklını kullan. Yeni çıktın. Kimse sana iş vermez. Eski işlerine de bulaşmayacaksın

artık. Geçinecek paranı kazanırsın. Hem müdür yaparım seni?" deyip son cümlesinde sırıttı. Bu işler benim tarzım değildi.

"Yok abi. Kalsın. Ben bakarım başımın çaresine. Hem yeni çıktım bir nefes alayım, bir özgürlüğün tadını çıkarayım, değil mi?"

Surat asmıştı yine çocuk gibi.

"Sen akıllanmazsın oğlum. Çözdüm ben seni." deyip hafif güldü.

Odanın kapısı çaldığında içeri Arya girmişti. Bakışları beni bulunca bir an duraksadı ve boğazını temizleyip konuştu.

"Doruk Bey müsaitseniz bir konu hakkında açıklama yapmam gerekiyor."

"Söyle Arya'cım. Doğan yabancı değil." diyerek devam etmesini istedi abim.

"Ahmet Bey'in çizip Fransa'ya gönderdiği projelerin hepsi de ikinci kez reddedilmiş. Eğer böyle devam edecek olursa bu ihaleyi kaybedeceğiz."

Abimin canının sıkıldığı her halinden belli oluyordu. Bakışları bana döndü.

"Doğan görüyorsun hadi be abim kabul et! Hem senin için de yeni bir başlangıç olur!"

Arya şaşkınlıkla bana bakıyordu. Beni burada ikinci kez görüyordu ama kardeş olduğumuzu bilmediğini tahmin edebiliyordum.

Arya'ya baktım ve abime döndüm.

"Kabul ediyorum!"

"Ne ! Harbi mi? Yani bizimle çalışacak mısın? Şirketi kurtaracaksın oğlum sen lan!" deyip kendi kendine kahkaha atıp masada saçma sapan

hareketler ediyordu. Bu adamın nasıl iş adamı olduğuna ve bu kaliteye geldiğine şaşıyordum.

"Yalnız bir şartla!"

Ciddi ifade takınıp bana baktı.

"Arya benim asistanım olacak!"

İşe yarın başlayacaktım. Şirketin yanındaki kafeteryada yemek yerken Arya'yı görmemle dikkatimi oraya çevirdim. Mesai saatinin dolmasına daha 3 saat vardı ama görünüşe göre erkenden gidiyordu. Artık benim asistanım olacağı için hesap sorabilirdim.

Hesabı ödeyip çıktığımda Arya'nın durakta beklediğini gördüm. Önünden boş bir taksi gitmişti ama onu durdurmamıştı.

Birisini beklediğini düşündüm ve yavaş adımlarla ilerledim. Tam o sırada gelen bir minibüsü durdurdu ve bindi. Hayretle bakarken aynı zamanda da kirada kaldığını hatırlamıştım. Anlaşılan maddi durumu iyi değildi ve evde bir tek anneannesi olduğunu düşünürsek tek çalışan oydu.

Onlardan önce o evde Elif ve ben kalıyorduk. Başka bir evim vardı ve orayı da Gürkan daha önceden yenilemesi için müteahhide vermişti.

Hemen gördüğüm taksiyi durdurup dolmuşu takip etmesini söyledim. Dolmuştan bir durakta indiğinde ben de taksiden indim. Bu oturduğu mahallenin girişiydi. Eve geldiğini anlamam uzun sürmemişti. Onun arkasından gitmeye devam ettim.

Evine geldiğinde kapıda bir nakliye kamyonu görmüştüm. Birkaç eşya koymuşlardı kamyona. Anlaşılan üst kattakilerden biri taşınıyordu. Yaşlı kadın elindeki vazoyu nakliyeciye gösteriyordu.

"Buna dikkat edin olur mu yavrum?"

O yaşlı kadın? Eve geldiğimde kapıya çıkan kadındı. Yani Arya'nın

anneannesiydi! Arya taşınıyor muydu?

Hemen Arya'ya yaklaştım ve kolundan tuttum. İrkilerek arkasını döndüğünde benim olduğumu anlayınca kaşlarını çattı.

“Bırak beni ne yapıyorsun?”

“Bu kamyon ne, ne oluyor burada!”

Sinirle sorduğumda kaşlarını çattı.

"Sen kimsin de karışıyorsun be sana ne?”

Anneannesi bizi fark edip telaşla yanımıza geldi.

“Sen o garip çocuksun. Ne yapıyorsun oğlum bırak torunumun kolunu!”

Arya'nın kolunu bıraktım ve kadının elini öptüm.

“Teyzecim ben Arya'nın patronuyum. Müsaadenle Arya'yla konuşmam lazım.”

Arya gözlerini büyütüp baktı bana. Tam bir şey söyleyecekken arkadan bir eşyanın kırılma sesi gelince kadın hızlıca oraya gitmişti.

“Nereden patronum oluyormuşsun acaba?" diye imalı bir şekilde sorunca güldüm.

“ARAS Şirketinden olabilir mi?”

“Olabilirdi tabi ama oradan istifa edeceğime göre bu biraz mümkün değil. Kendine yeni asistan bulmanda başarılar!”

Tekrar kolunu tuttum.

“Ne demek istifa edeceğim! Hiçbir yere gidemezsin!”

"Gördüğün gibi taşınıyoruz. Yarın da Doruk Bey'den çıkışımı isteyip buradan tamamen gideceğim. Ayrıca ikide bir kolumu tutup durmazsan sevineceğim!"

Elimi kolundan çektim ve düzgün bir şekilde sordum.

"Bak, eğer bunları yapmanın sebebi bensem, tamam çalışmıyorum şirkette! İstediğin olsun!" devam edecekken sözümü kesti.

"Sebebi sensin. Ama orada çalışacak olman değil! Senin yüzünden kaçırıldım! O gün ben ne kadar korktum senin haberin var mı? Senin gibi bir psikopatın olduğu yerde yaşayamam! Ertesi gün yine yoluma çıkmayacağınız bilinmez! Anneanneme de asla zarar vermeye kalkma!" Bağırmıştı ve gözleri dolmuştu.

Arkasını dönüp eve girdiğinde kamyonete eşyaları yükleyen adamların yanına gittim. Bir miktar para verip eşyaları geri eve yerleştirmelerini söyledim.

Eşyaları eve taşımaya başladıklarında fark etmiş olacak ki Arya yine sinirle çıkıp geldi evden.

Karşımda dikilip parmağını sallayarak konuştu.

"Bana bak! Sakın hayatıma bir daha burnunu sokma!"

Ellerimle saçlarımı karıştırdım pişmanlıkla. Kızıl mı yoksa mı turuncu mu olduğunu çözemediğim saçlarını topuz yapmıştı. Yeşil gözlerinin içine baktım.

"Bir daha kimse karışmayacak sana. Rahatsız eden olmayacak. Anladın mı? Kimse size dokunmayacak! Buradan gitmeyeceksin!"

Telefon geldiğinde açtım ve Gürkan'ı dinledim. Acil olduğunu söyleyince istemeyerek de olsa ayrıldım oradan.

"Abi öğrendiğim şeye inanamayacaksın!" dediğinde imayla karışık konuştum.

"Kız kaçırma taktiğin tuttu herhalde."

"Abi yapma böyle. O kadar söyledim kimseye dokunmayın adam gibi öğrenin diye. Yemin ederim böyle bir şey yapacaklarını düşünmedim."

"Tamam Gürkan. Sadede gel. Sonuç ne?"

"Bildiğin gibi Orkun iti sahte tapuyla falan uğraşıyordu. Sen içeri girer girmez ev için kendi üstüne sahte tapu hazırlamış. Sonra da gidip kiraya vermiş."

"Niye öyle bir şey yapsın oğlum? Zaten yeterince parası var kira gelirini neden istesin?"

"İşin garip tarafı da orada zaten. Buraya getirdiğimiz kızın bir ablası var. Derya Gürsoy. Orkun'la nişanlı."

Gözlerimi büyüttüm.

"Ne diyorsun Gürkan! Emin misin?"

"İki gündür uğraşıyorum emin olmak için abi. Kesinlikle eminim."

"E o zaman neden birlikte yaşamıyorlar? Kız nerede?"

"Kız yaklaşık 6 yıl önce Orkun'u seçip ailesini reddediyor. Aile derken zaten annesiyle babası çok eskiden ölmüş. Bir yaşlı kadın bir de kız kardeşi var işte."

"6 yıl önce yani ben içeri girmeden 1 yıl önce oluyorsa bu olayı benim biliyor olmam lazım. O zaman Orkun'la beraberdik. Bana neden bahsetmemiş olabilir ki? Ya da en azından görmüş olmam gerekirdi."

"Belki de seni içeri attırmayı o zamandan beri planlıyordu ve çoğu şeyi senden sakladı. Ayrıca evi bunlara kiraya verme sebebi ise ablasının kendini affettirme çabalarından biri. Ve Orkun bu şekilde senin canını yakacaktı. Sebebini biliyorsun."

Sebebini biliyordum. En zayıf noktamı düşünmüştü it herif. Benim sevdiğim kadını elimden aldıkları yetmiyor gibi, onunla olan hatıralarımı da almaya çalışıyordu. Bu açık bir yarayla oynamak gibi bir şeydi. Aklım iyice karışmış, canım bir hayli sıkılmıştı. Bu Orkun benim hakkımda yıllarca bu kadar plan yapacak kadar benden ne istiyordu?

4.BÖLÜM

PSİKOPAT

Arya'nın evini taşımayacağından emin değildim. Beni dinlememiş olabilirdi. Ama madem bizi Orkun'a ulaştıracak bir ablası vardı, onun buradan gitmemesini sağlamalıydım.

Telefonu elime alıp içeri girmeden önce arabamı emanet bıraktığım Hasan abiyi aradım.

"Doğan? Kardeşim? Çıktın ve benim haberim yok ha?"

"Acil işlerim vardı abi uğrayacaktım sana. Unutmam seni merak etme."

"İyi bakalım öyle olsun. Ee ne var ne yok nasılsın?"

"Dükkândaysan bir uğrayayım. Çay söylersin herhalde?"

"İstediğin çay olsun kardeşim bekliyorum."

Taksiye atlayıp dükkanın yolunu tuttum. Hasan abi çok sevdiğim bir adamdı. Yaşı 40'ın üzerindeydi ve buna rağmen sanayide tamircilik yaparak ekmek parasını kazanmaya çalışıyordu. Yıllardır tanıdığım ve güvendiğim için arabamı bırakmıştım ona. Lazım olursa ben çıkana kadar hem kullansın, hem emanete sahiplik etsin diye.

Taksinin parasını ödeyip dükkâna doğru adımladım.

Ellerini üzerine silip hemen sarıldı.

"Özlemişim be oğlum seni! Koskoca 5 yıl ulan! Koskoca 5 yılını çaldılar!"

Kafamı kaldırdım.

"Üzülme abim. Bak, çıktım artık!"

"Yanlarına mı kalacak Doğan'ım, söyle bana?"

Güldüm.

"Ne demişler, yarına kalır ama yanına asla."

"Hah şöyle! İçim rahatladı yemin ederim. Ama kendini tehlikeye atmak, başını belaya sokmak yok!"

"Tamam abim tamam. Hem sen varken bir şey olmaz bana."

"Evelallah elimizden ne gelirse."

Çaylarımızı içtikten sonra arabamı aldım ve dükkândan ayrıldım.

İlk işim Arya'nın evde olup olmadığını kontrol etmekti. Mahalleye geldiğimde sokağın başına arabayı park ettim. Torpidodan silahımı alıp belime yerleştirdim.

Evin önüne yaklaştığımda evin ışığının yandığını gördüm. Taşınmamıştı demek.

Cebimden çıkardığım sigaramı yaktım. İçime çekip dumanı özgürlüğüne kavuşturdum. Gecenin karanlığında bembeyaz bulutlar oluşturuyorlardı. Son kez içime çekip izmariti yere attım ve ayağımın ucuyla ezdikten sonra arabama doğru ilerlemeye başladım.

Başımda hissettiğim şiddetli bir darbeyle yere yığılmıştım. Gözümü açtığımda ellerim ayaklarım bağlı bir şekilde bir depodaydım. Eski bir sandalyeye bağlamışlardı. Başımda şiddetli bir ağrı vardı.

Karşımdaki adamlardan biri başımdan aşağı su döktüğünde, soğuktan bedenim titreyince kafamı sağa sola sallayıp sırıttım.

TUTSAK

Fatma Demir

Instagram/fatmademirofficial

"Tren istasyonunda bankta oturan orta yaşlarda bir kadın; kasvetli havanın ve öfkeyle gürleyen bulutların aksine, bir hayli sakin; dalmış, elindeki yıpranmış fotoğrafa bakıyor öylece. Yutkunuyor ve gözlerinden akan yaşlara aldırmadan gülümsüyor. Sonra aniden çantasından çıkardığı silahı kafasına doğrultup intihar ediyor.

Hikâye burada başlıyor, aslında "bitiyor!"

Kadın en az adam kadar çaresiz,

Adam en az kadın kadar siyah.

Kadın çaresizce adama sığındı,

Adam kadını sessizce karanlığına kattı."

9 789752 470927

Fatma Demir

TUTSAK